

Vec C-224/24

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

25. marec 2024

Vnútroštátny súd:

Consiglio di Stato

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

21. marec 2024

Žalobkyňa:

Società Eredi Raimondo Bufarini Srl – Servizi Ambientali

Žalovaní:

Ministero dell'Interno

Ministero della Transizione Ecologica

Comitato tecnico regionale delle Marche

Coordinamento per l'uniforme applicazione sul territorio nazionale
di cui all'art. 11 del D.Lgs. 105/2015

Ďalší účastníci konania:

Regione Marche

FP

Predmet konania vo veci samej

Kasačná sťažnosť podaná na Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) proti rozsudku Tribunale amministrativo regionale per le Marche (Regionálny správny súd Marche, Taliansko) týkajúcejmu sa výzvy, ktorú Comitato tecnico regionale (C.T.R.) della Regione Marche (Regionálny technický výbor regiónu Marche) vydal vo vzťahu k žalobkyni podľa vnútroštátnej právnej úpravy, ktorou sa prebrala smernica 2012/18/EÚ.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný na základe článku 267 ZFEÚ vo veci výkladu článkov 3 a 7 smernice 2012/18/EÚ. Vnútroštátny súd žiada najmä o spresnenie výkladu uvedených ustanovení s odkazom na prax prevádzkovateľa zariadení na spracovanie odpadu spočívajúcu v monitorovaní množstva nebezpečných látok, ako aj s odkazom na vnútroštátnu právnu úpravu stanovujúcu jednotný spôsob oznamovania informácií týkajúcich sa spracovania takýchto látok príslušným orgánom.

Prejudiciálne otázky

A) Bráni vymedzenie pojmu „prítomnosť nebezpečných látok“ podľa článku 3 ods. 12 smernice 2012/18/EÚ praxi, podľa ktorej sa stanovenie množstva nebezpečných látok prítomných v zariadení na spracovanie odpadu ponecháva na prevádzkový postup zavedený prevádzkovateľom (a prípadne prebratý na základe povolenia uvedeného v článku 23 smernice 2008/98/ES alebo v článku 4 smernice 2010/75/EÚ), ktorý tým, že kvalifikuje odpad ako zmes podľa článku 3 bodu 11 smernice 2012/18/EÚ, predpokladá neustále monitorovanie množstva nebezpečných látok prítomných v zariadení a zabezpečuje, aby nedošlo k prekročeniu nižšej a vyššej úrovne, ktoré sa stanovujú v stĺpci 2 resp. v stĺpci 3 prílohy I smernice 2012/18/EÚ?

B) Bráni článok 7 smernice 2012/18/EÚ, podľa ktorého sa od prevádzkovateľa požaduje, aby „príslušnému orgánu poslal oznámenie“, ktoré obsahuje informácie uvedené v článku 7 ods. 1 tejto smernice, vykladaný v súlade so zásadami hospodárskej súťaže a slobody usadiť sa, pravidlu, aké predstavuje článok 13 ods. 1, 2 a 5 legislatívneho dekrétu č. 105/2015, podľa ktorého sa oznamovanie informácií má vykonávať výlučne prostredníctvom „oznámenia vyhotoveného podľa formulára uvedeného v prílohe 5“ (odsek 1), „podpísaného vo forme čestného vyhlásenia v súlade s ustanoveniami platných právnych predpisov“ (odsek 2), „zasielaného prevádzkovateľom príjemcom uvedeným v odseku 1 v elektronickom formáte pomocou služieb a nástrojov elektronického prenosu prístupných prostredníctvom zoznamu zariadení, ktoré môžu spôsobiť závažnú

haváriu podľa článku 5 ods. 3“ alebo „výlučne prostredníctvom certifikovanej elektronickej pošty s digitálnym podpisom“ (odsek 5), s vylúčením spôsobu oznamovania vykonávaného prostredníctvom „prevádzkového postupu zavedeného prevádzkovateľom“, ktorý by upravoval neustále monitorovanie množstva nebezpečných látok prítomných v zariadení a zabezpečoval, že nedôjde k prekročeniu nižšej a vyššej úrovne, ktoré sa stanovujú v stĺpci 2 resp. v stĺpci 3 prílohy I smernice 2012/18/EÚ?

Uvedené ustanovenia práva Únie

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2012/18/EÚ zo 4. júla 2012 o kontrole nebezpečenstiev závažných havárií s prítomnosťou nebezpečných látok, ktorou sa mení a dopĺňa a následne zrušuje smernica Rady 96/82/ES (ďalej len „smernica 2012/18“): články 3 a 7.

Uvedené vnútroštátne predpisy

Decreto legislativo del 26 giugno 2015, n. 105 - Attuazione della direttiva 2012/18/UE relativa al controllo del pericolo di incidenti rilevanti connessi con sostanze pericolose (legislatívny dekrét č. 105 z 26. júna 2015 – vykonanie smernice 2012/18/EÚ o kontrole nebezpečenstiev závažných havárií s prítomnosťou nebezpečných látok, ďalej len „legislatívny dekrét 105/2015“), tzv. „pravidlá Seveso“ (tak, ako sa vyvinuli v priebehu času: dekrét prezidenta republiky č. 175/1988, ktorým sa prebrala tzv. prvá smernica „Seveso“ 82/501/EHS; legislatívny dekrét č. 334/1999, ktorým sa prebrala tzv. smernica „Seveso II“ 96/82/ES; legislatívny dekrét č. 105/2015, ktorým sa prebrala tzv. smernica „Seveso III“ 2012/18/EÚ): články 3 a 13.

V článku 3 písm. n) legislatívneho dekrétu 105/2015 sa vymedzuje pojem „prítomnosť nebezpečných látok“, pričom sa v tejto súvislosti preberá ustanovenie článku 3 bodu 12 smernice 2012/18/EÚ.

V článku 13 legislatívneho dekrétu 105/2015, v ktorom sa preberá ustanovenie článku 7 ods. 1 a 2 smernice 2012/18/EÚ, sa prevádzkovateľovi ukladá povinnosť „zaslať spôsobom uvedeným v odseku 5“, čiže „v elektronickej formáte pomocou služieb a nástrojov elektronického prenosu sprístupnených prostredníctvom zoznamu zariadení, ktoré môžu spôsobiť závažnú haváriu podľa článku 5 ods. 3“ alebo „výlučne prostredníctvom certifikovanej elektronickej pošty s digitálnym podpisom“ „oznámenie vyhotovené podľa formulára uvedeného v prílohe 5“ uvedeného legislatívneho dekrétu, obsahujúce informácie uvedené v článku 13 ods. 2. Toto oznámenie je potrebné podpísať vo forme čestného vyhlásenia, vrátane prevzatia trestnej zodpovednosti v prípade nepravdivých vyhlásení [články 46, 47 a 76 decreto del Presidente della Repubblica del 28 dicembre 2000, n. 445 - Testo unico delle disposizioni legislative e regolamentari in materia di documentazione amministrativa (dekrét prezidenta republiky č. 445 z 28. decembra 2000 – kodifikované znenie

zákonných a podzákonných predpisov v oblasti správnych písomností)], pričom sa nepripúšťajú rovnocenné spôsoby oznamovania nezahŕňajúce trestnú zodpovednosť.

Podľa talianskej právnej úpravy, ktorá sa v súčasnosti stanovuje v legislatívnom dekréte 105/2015 a v jeho prílohách:

- v prípade podnikov, v ktorých nebezpečné látky neprekračujú úroveň uvedenú v stĺpci 2 (nižšia úroveň), sa vylučuje uplatniteľnosť pravidiel Seveso,
- ak je však prítomnosť nebezpečných látok medzi úrovňou uvedenou v stĺpci 2 (nižšia úroveň) a úrovňou uvedenou v stĺpci 3 (vyššia úroveň), uplatňujú sa ustanovenia týkajúce sa tzv. „podnikov nižšej úrovne“,
- ak napokon dôjde k prekročeniu úrovne uvedenej v stĺpci 3, v plnom rozsahu sa uplatní príslušná právna úprava (tzv. „podniky vyššej úrovne“) (pozri článok 3 legislatívneho dekrétu 105/2015).

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Žalobkyňa v konaní vo veci samej prevádzkuje zariadenie na spracovanie tekutého, nebezpečného aj iného ako nebezpečného odpadu, a to na základe integrovaného environmentálneho povolenia vydaného príslušným orgánom danej provincie. Predmetné povolenie umožňuje uvedenej spoločnosti skladovať až 800 ton nebezpečného odpadu a spracovať až 200 ton tohto druhu odpadu denne.
- 2 Dňa 7. novembra 2019 generálny riaditeľ Vigili del Fuoco delle Marche (Hasičský zbor regiónu Marche, Taliansko) zriadil ako predseda Comitato tecnico regionale (regionálny technický výbor, Taliansko) tohto regiónu pracovnú skupinu poverenú vypracovaním správy o podriadenosti zariadenia prevádzkovaného žalobkyňou právnej úprave týkajúcej sa kontroly rizika závažných havárií spojených s nebezpečnými látkami. Po vykonaní vyšetrovania dospela uvedená pracovná skupina k záveru, že predmetné zariadenie na spracovanie odpadu nemožno vylúčiť z rozsahu pôsobnosti uvedenej právnej úpravy.
- 3 Rozhodnutím z 28. mája 2020 Comitato tecnico regionale delle Marche (Regionálny technický výbor regiónu Marche, Taliansko) prijal závery uvedenej pracovnej skupiny a vyzval žalobkyňu na dodržiavanie príslušných právnych predpisov. Po tom, čo tento výbor získal informáciu, že žalobkyňa zriadila nový postup kontroly prítomnosti nebezpečných látok v podniku, ju rozhodnutím z 24. novembra 2020 opätovne vyzval na dodržiavanie rovnakých právnych predpisov alebo, alternatívne, na obmedzenie používania nádrží nachádzajúcich sa v tomto podniku tak, aby nedochádzalo k prekročeniu stanovených limitov.
- 4 Žalobkyňa napadla rozhodnutie z 24. novembra 2020 na Tribunale amministrativo regionale per le Marche (Regionálny správny súd Marche), ktorý túto žalobu zamietol rozsudkom z 23. júna 2021.

- 5 Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa kasačnú sťažnosť na vnútroštátny súd, t. j. Consiglio di Stato (Štátna rada). Vnútroštátnemu súdu najmä navrhla, aby predložil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku, či s cieľom identifikovať prítomnosť nebezpečných látok v podniku podľa článku 3 bodu 12 smernice 2012/18 môže prevádzkovateľ tohto podniku zriadiť postup monitorovania množstva nebezpečných látok prítomných v zariadení na spracovanie odpadu, ktoré prevádzkuje, aby nedošlo k prekročeniu úrovni stanovených v stĺpcoch 2 a 3 prílohy I uvedenej smernice.
- 6 Čiastočným rozsudkom č. 490/2022 Consiglio di Stato (Štátna rada) prerušila konanie a postúpila Súdnemu dvoru Európskej únie tieto tri prejudiciálne otázky, ktorých sa týka vec C-144/22:
- 7 „A) Vyžaduje správny výklad článku 267 ZFEÚ od vnútroštátneho súdu, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, aby podal návrh na začatie prejudiciálneho konania vo veci otázky týkajúcej sa výkladu práva [Únie], ktorá je relevantná v rámci sporu v konaní vo veci samej, aj vtedy, keď možno vylúčiť výkladovú pochybnosť, pokiaľ ide o význam, ktorý treba prisúdiť príslušnému ustanoveniu práva Únie... nie je však možné zo subjektívneho hľadiska so zreteľom na postup iných súdnych orgánov podrobne preukázať, že výklad príslušného súdu je rovnaký ako výklad, ktorý by mohli poskytnúť súdy iných členských štátov a Súdny dvor, ak by rozhodovali o totožnej otázke?
- 8 B) Možno – s cieľom chrániť ústavné a európske hodnoty týkajúce sa nezávislosti súdov a primeranej dĺžky súdneho konania – vykladať článok 267 ZFEÚ v tom zmysle, že vylučuje, aby sudca hierarchicky najvyššie postaveného súdu, ktorý preskúmal a nevyhovел žiadosti o podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania vo veci výkladu práva Európskej únie, automaticky alebo len v závislosti od uváženia účastníka konania, ktorý podá príslušný podnet, podliehal konaniu vo veci občianskoprávnej a disciplinárnej zodpovednosti?
- 9 C) Bráni vymedzenie pojmu „prítomnosť nebezpečných látok“ podľa článku 3 ods. 12 smernice 2012/18/EÚ praxi, podľa ktorej sa stanovenie množstva nebezpečných látok prítomných v zariadení na spracovanie odpadu ponecháva na prevádzkový postup zavedený prevádzkovateľom (a prípadne prebratý na základe povolenia uvedeného v článku 23 smernice 2008/98/ES alebo v článku 4 smernice 2010/75/EÚ), ktorý tým, že kvalifikuje odpad ako zmes podľa článku 3 bodu 11 smernice 2012/18/EÚ, predpokladá neustále monitorovanie množstva nebezpečných látok prítomných v zariadení a zabezpečuje, aby nedošlo k prekročeniu nižšej a vyššej úrovne, ktoré sa stanovujú v stĺpci 2 resp. v stĺpci 3 prílohy I smernice 2012/18/EÚ?“
- 10 Uznesením z 15. decembra 2022 vyhláseným vo veci C-144/22 Súdny dvor rozhodol (v skratke) takto:

- 11 a) v súvislosti s prvou otázkou uviedol, že vnútroštátny súd sa nemusí obrátiť na Súdny dvor s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, ak „získa[] presvedčenie“, že „ostatné vnútroštátne súdy poslednej inštancie a Súdny dvor by súhlasili s jeho analýzou“, a to s ohľadom na výkladové kritériá uvedené v bodoch 36 až 42 a na úvahy v bodoch 43 až 45 uznesenia Súdneho dvora;
- 12 b) v súvislosti s druhou otázkou uviedol, že prislúcha výlučne vnútroštátnemu súdu, „ktorý musí prevziať zodpovednosť za vydávané súdne rozhodnutie“, aby posúdil nutnosť a relevantnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania, pričom Súdny dvor nie je povinný rozhodnúť, ak „požadovaný výklad nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, alebo ak ide o hypotetický problém“ (bod 57 uznesenia C-144/22);
- 13 c) v súvislosti s treťou otázkou, ktorú vnútroštátny súd položil pre prípad, že by Súdny dvor odpovedal záporne na predchádzajúce otázky, Súdny dvor uviedol, že z uznesenia, ktorým sa podal príslušný návrh, vyplynulo, že tretia otázka sa položila len v prípade kladnej odpovede na prvú otázku, pričom vzhľadom na odpoveď na prvú otázku nebolo potrebné odpovedať na tretiu otázku.
- 14 Vec sa vrátila na rozhodnutie Consiglio di Stato (Štátna rada).
- 15 Vo vyjadrení z 19. júna 2023 žalobkyňa [a sťažovateľka v konaní na Consiglio di Stato (Štátna rada)] opätovne požiadala o podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania.
- 16 Na základe pokynov, ktoré Súdny dvor poskytol vo veci troch otázok položených vo veci C-144/22, Consiglio di Stato (Štátna rada) v súvislosti s prvými dvoma otázkami týkajúcimi sa povahy návrhu na začatie prejudiciálneho konania a osobitostí talianskej vnútroštátnej právnej úpravy o občianskoprávnej zodpovednosti sudcov usudzuje, že je povinný zobrať na vedomie odpovede poskytnuté Súdny dvorom a rozhodnúť o danej problematike v súlade s výkladom zlučiteľným s pokynmi Súdneho dvora.
- 17 Pokiaľ ide o tretiu otázku týkajúcu sa právnej úpravy konkrétneho prípadu (tzv. „pravidlá Seveso“), Consiglio di Stato (Štátna rada) zastáva názor, že pretrvávajúce výkladových pochybností relevantných pre rozhodnutie a súvisiacich najmä s pojmom „prítomnosť nebezpečných látok“ podľa článku 3 ods. 12 smernice 2012/18/EÚ a výrazom „oznámenie [príslušnému orgánu]“ podľa článku 7 tejto smernice si výnimočne vyžaduje podanie ďalšieho návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor.

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 18 „Pravidlá Seveso“ majú podľa názoru žalobkyne umožniť prevádzkovateľovi zariadenia na spracovanie odpadu, aby preukázal, že prítomnosť nebezpečných látok v jeho podniku nikdy neprekročí „nižšiu úroveň“ prostredníctvom systému riadenia, ktorý predpokladá nepretržité monitorovanie látok prítomných v danom

podniku. Právo Európskej únie podľa žalobkyne bráni právnej úprave, akú predstavujú talianske právne predpisy, ktorá vylučuje iné spôsoby prenosu informácií, než je spôsob uvedený vyššie.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 19 Podľa vnútroštátneho súdu je v prejednávanej veci rozhodujúce objasniť pojem „prítomnosť nebezpečných látok“ vymedzený v článku 3 bode 12 smernice 2012/18/EÚ, ktorý sa prebral do vnútroštátneho práva.
- 20 Rovnako rozhodujúci je výklad článku 7 ods. 1 a 2 smernice 2012/18/EÚ, podľa ktorého „členské štáty požadujú od prevádzkovateľa, aby príslušnému orgánu poslal oznámenie, ktoré obsahuje“, okrem iného, „informácie dostatočné na identifikáciu nebezpečných látok a kategórie zahrnutých látok alebo látok, ktoré by mohli byť prítomné“.
- 21 Vnútroštátny súd si kladie najmä otázku týkajúcu sa zlučiteľnosti práva Únie a vnútroštátnych právnych predpisov, ktorými sa toto právo prebralo, a ktoré tým, že stanovujú povinnosť prevádzkovateľa „zaslať spôsobom uvedeným v odseku 5... oznámenie vyhotovené podľa formulára uvedeného v prílohe 5“, obsahujúce informácie uvedené v článku 13 ods. 2, pripúšťa len jeden spôsob prenosu uvedených informácií.
- 22 Hoci ustanovenia smernice na jednej strane ponechávajú určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o možnosti ich uplatnenia, pričom sa zameriavajú len na „účinnosť“ systému, na druhej strane podľa všetkého nebránia členskému štátu ani v tom, aby si zvolil „len jeden spôsob“ oznamovania informácií.
- 23 Ustanovenia smernice umožňujú prevádzkovateľovi vykonať „oznámenie“, pričom sa nezdá, že by výraz použitý v smernici vyžadoval vopred stanovený spôsob: tento aspekt predstavuje problém pri výklade právnej úpravy podľa smernice, ktorý by na základe kritéria uvedeného v bode 37 uznesenia Súdneho dvora vo veci C-144/22 mohol viesť k rozdielom v judikatúre v rámci EÚ.
- 24 Ani účastníci konania, ani vnútroštátny súd nezistili s ohľadom na spresnenie uvedené v bode 40 uznesenia Súdneho dvora vo veci C-144/22 konkrétne rozdiely v rôznych jazykových zneniach smernice.
- 25 Podľa vnútroštátneho súdu je však zložité vykladať použitie výrazu „oznámenie“ v kontexte európskej právnej úpravy, pretože hoci na jednej strane by bolo možné usúdiť, že tento pojem treba chápať v zmysle stanovenom každým vnútroštátnym zákonodarcom, na druhej strane by bolo možné dospieť k záveru, podľa ktorého „oznámenie“ znamená, že prevádzkovateľ môže využiť akúkoľvek formu oznamovania informácií (bod 41 uznesenia Súdneho dvora vo veci C-144/22, podľa ktorého právo Únie používa „vlastnú terminológiu a autonómne pojmy“).

- 26 V tomto zmysle by bolo možné uviesť, že smernica Únie – vykladaná aj podľa zásad Zmluvy v oblasti hospodárskej súťaže a slobody usadiť sa – vnútroštátnemu zákonodarcovi neumožňuje, aby vyžadoval „jediný spôsob“ (zaslanie čestného vyhlásenia vrátane prevzatia trestnej zodpovednosti v prípade nepravdivých vyhlásení), s vylúčením foriem overovania a monitorovania, ktoré sú technologicky inovatívnejšie a vyspelejšie, menej obmedzujúce hospodársku súťaž na území Únie, rovnako účinné, ale jednoduchšie a menej zaťažujúce pre podniky.
- 27 Consiglio di Stato (Štátna rada) konštatuje, že daná otázka je relevantná, pretože ak Súdny dvor rozhodne, že článok 7 smernice 2012/18/EÚ bráni (alebo nebráni) vnútroštátnym právnym predpisom upravujúcim len jeden spôsob oznamovania informácií, Consiglio di Stato (Štátna rada) posúdi, či bol taliansky správny orgán povinný umožniť (alebo neumožniť) žalobkyni oznámiť príslušné informácie inými spôsobmi a následne vyhodnotí, či je napadnuté rozhodnutie vo veci výzvy zákonné alebo nezákonné.
- 28 Okrem toho vnútroštátny súd žiada o rozhodnutie Súdneho dvora, hoci len incidenčné, vo veci problematiky, ktorá už bola predmetom prvých dvoch prejudiciálnych otázok vo veci C-144/22 týkajúcich sa povahy návrhu na začatie prejudiciálneho konania a osobitostí talianskej vnútroštátnej právnej úpravy občianskoprávnej zodpovednosti sudcov za nepodanie povinného návrhu na začatie prejudiciálneho konania (článok 2 ods. 3a zákona č. 117/1988).
- 29 Uvedený súd, ktorý na jednej strane berie na vedomie pevné stanovisko vyjadrené Súdnym dvorom vo veci prvej z vyššie uvedených otázok a na druhej strane zohľadňuje rozhodnutie o zjavnej neprípustnosti týkajúce sa druhej z týchto otázok, zastáva názor, že musí nezávisle identifikovať príslušnú výkladovú zásadu, a to pri hľadaní riešenia v európskych prameňoch a v úvahách, ktoré už rozvinul samotný Súdny dvor (najmä v rozsudku C-561/19, Consorzio Italian Management), Európsky súd pre ľudské práva, ako aj v rámci porovnania s inými európskymi najvyššími správnymi súdmi, uskutočneného pri príležitosti oficiálneho stretnutia A.C.A. - Association of the Councils of State and Supreme Administrative Jurisdictions, ktoré sa konalo v októbri 2023 vo Švédsku.
- 30 Na jednej strane zdôrazňuje významný príspevok talianskych súdov k celoeurópskemu dialógu medzi Súdnym dvorom a európskymi súdmi, a to aj prostredníctvom nástroja, akým je návrh na začatie prejudiciálneho konania.
- 31 Na druhej strane poznamenáva, že vysoký počet návrhov na začatie prejudiciálneho konania podaných talianskymi súdmi, najmä Consiglio di Stato (Štátna rada) v porovnaní s návrhmi najvyšších (správných) súdov iných členských štátov poukazuje na riziko, že nástroj, akým je návrh na začatie prejudiciálneho konania, súdy používajú na „sebaobránné“ účely a automaticky, vrátane prípadov, keď vnútroštátne právne predpisy, ktoré sa majú uplatniť na konkrétny prípad, nevzbudzujú pochybnosti o ich zlučiteľnosti s právnymi predpismi Únie podľa zásad doktríny *acte clair*. Ide o dôsledok skutočnosti, že

uvedená talianska právna úprava zodpovednosti sudcov by mohla mať vplyv na postoj vnútroštátnych súdov a viesť ich k ukladaniu otázok, ktoré sa následne ukážu ako zjavne neprípustné, a to len z dôvodu, že niektorí účastníci súdneho konania naznačujú možnosť podania podnetu na vyvodenie zodpovednosti v prípade nepodania návrhu na začatie prejudiciálneho konania (pozri rozsudok z 12. decembra 2023 vo veci C-407/23).

- 32 Rozsudkom C-561/19, *Conorzio Italian Management* (najmä body 50, 51 a 53 až 55) Súdny dvor podľa názoru vnútroštátneho súdu vysvetľuje, že v prípade žiadosti o podanie „povinného“ návrhu na začatie prejudiciálneho konania nemá súd bez ďalšieho odôvodnenia „automatickú povinnosť podať návrh“, ale ide o „povinnosť rozhodnúť o žiadosti o podanie návrhu a uviesť odôvodnenie“, pokiaľ ide o okolnosti, ktoré takýto návrh vylučujú na základe ustálenej judikatúry súdov Únie o doktríne *acte clair*, *acte éclairé* a o relevantnosti otázky, ktorú účastníci konania označujú ako prejudiciálnu.
- 33 Tieto závery potvrdzujú zásady vyslovené Európskym súdom pre ľudské práva (rozsudok z 20. septembra 2011, 3989/07 a 38353/07, *Ullens de Shooten a Rezabek v. Belgicko*; rozsudok z 10. apríla 2012, 4832/04, *Vergauwen a i. v. Belgicko*, body 87 až 106 a, osobitne, body 89 až 91 odôvodnenia). Najmä v poslednom uvedenom rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k záveru, že uvedenie dôvodov nepodania návrhu je dostatočné na to, aby sa predišlo porušeniu článku 6 ods. 1 EDP.
- 34 V prípade existencie výslovného odôvodnenia vnútroštátneho súdu, pokiaľ ide o nepodanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania, preto nemôže vzniknúť zodpovednosť nahradiť škodu a/alebo disciplinárna zodpovednosť sudcu, pretože v opačnom prípade by došlo k porušeniu nezávislosti súdnictva.
- 35 Na základe uvedených predpokladov možno na záver konštatovať, že na účely identifikácie prípadnej zodpovednosti sudcu za nepodanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor je potrebné zohľadniť len to, či vo vzťahu k rozhodnutiu, ktorým sa nepodal príslušný návrh, došlo alebo nedošlo k splneniu povinnosti odôvodnenia.